

Танасова Н., 1 курс

Науковий керівник: Ортіна Г. В., д.н.держ.упр., доц.

Таврійський державний агротехнологічний університет

Постановка проблеми. Серйозними проблемами сучасного суспільства є пасивне ставлення молоді до політичного життя країни; відсутність бажання впливати на прийняття та підвищення якості рішень, які стосуються життя та розвитку молоді; частіше, роль спостерігачів та низька громадська активність молоді. Саме ці фактори впливають на відсутність інтересу до процесу державотворення.

Мета статті. Полягає у розкритті значення участі молоді у процесах державотворення та вплив такої участі на розвиток та становлення молоді людини як особистості та свідомого громадянина своєї країни.

Основні матеріали дослідження. Участь молоді в громадському житті на місцевому та регіональному рівнях є важливою для становлення та розвитку здорового, демократичного суспільства. Це особливо актуально, враховуючи відсоток зниження участі молодих людей у традиційних політичних процесах, що спостерігаються за останні роки.

Ми часто стаємо свідками ситуацій, коли молоді люди не виявляють ініціативи і не хочуть брати участь в процесі прийняття рішень. Можливо, вони не хочуть брати на себе відповідальність, їх лякають труднощі чи те, що вони не зможуть зробити роботу своєчасно чи боїться що їхні думки не вважатимуть авторитетними через юний вік, мовляв ще не доросли до можливості вирішувати державні проблеми.

Але ось що я хочу сказати - молоді люди мають право брати участь у демократичних структурах і процесах нашої держави, можуть приймати участь у багатьох напрямках, починаючи з добровільної роботи до активної участі в організаціях, або від участі у неформальній освіті до агітації. Вони мають право бути почутими і приймати свої власні рішення з питань, які будуть впливати на них і їхнє життя.

Участь в процесах прийняття рішень – невід'ємне право будь-якої людини. Кожен з нас незалежно від віку має право на повагу, на справедливе ставлення, та на свою думку, бо можливість виражати свої погляди, відстоювати свою точку зору та захищати себе – дає молодій людині впевненість, вона краще буде підготовлена до труднощів дорослого життя. Тобто участь молоді людини в житті держави може стати фундаментом для надбання життєвого досвіду. Беручи участь у різних заходах, молода людина стає причетною до певної структури, потрапляє в інформаційне поле, налагоджує необхідні контакти з іншими людьми та організаціями. Може так статися, що перша зроблена справа стає основою для першого робочого місця.

Молодь не може розвиватися та допомагати будувати державу, якщо буде просто спостерігати, та дізнаватися про головні життєві цінності від когось. Тільки в процесі участі вона набуває досвіду, необхідних знань, навичок та впевненості у власних силах, тобто участь – це засіб розвитку та набуття практичних вмінь. Залучення молоді до роботи в громадських організаціях, Молодіжних радах, студентських органах самоуправління як за участю, так і без участі дорослих керівників, сприяє розвитку та зміцненню громадянського суспільства. Спільна участь молоді зміцнює відчуття солідарності, справедливості у суспільстві.

У молоді є потенціал, можливості та потреби, тому їх необхідно почути та підтримати. Молоді люди є громадянами міста чи села, в яких вони живуть, так само, як і будь-яка інша вікова група, а, отже, повинні мати доступ до всіх форм участі в житті суспільства, а також підтверджувати і підвищувати роль молоді в розбудові демократичної держави.

Висновок: Отже, участь молоді в прийнятті рішень – шлях до розвитку громадянського суспільства. Тільки коли державна політика, будь то на національному, державному або регіональному рівні, буде відображати реалії молодих людей, тоді буде відроджений інтерес молоді до політики.

Список використаної літератури:

1. Головатий М.Ф. Формування державної молодіжної політики в сучасній Україні (політологічний аналіз): Автореф. дис. докт. політ. наук. – 1999. – 15 с.
2. Зінченко А. О. Державна молодіжна політика: проблеми та перспективи / А.О. Зінченко – К.: Політ. менедж. – 2007. – № 1. – 186 с.

УДК: 351.711

ЕЛЕКТРОННЕ ВРЯДУВАННЯ В УМОВАХ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

Ткаченко Маргарита, 1 курс

Науковий керівник: Сизоненко О. В., викл.

Таврійський державний агротехнологічний університет

Постановка проблеми. Глобальні процеси ХХІ ст. в світі знаменуються мобільністю, динамічним розвитком, а інформація стає потужним владним ресурсом, це вимагає нових підходів до організації суспільного життя та створення позитивного іміджу держави на міжнародній арені. Виходячи з цього, виникають нові вимоги до влади і до держави, а науковці порушують питання вдосконалення механізмів державного управління з використанням новітніх інформаційних технологій.

Мета статті. Полягає у визначенні сучасного стану та перспектив розвитку е-врядування в Україні в умовах проведення реформи децентралізації.

Виклад основного матеріалу. Електронне урядування - форма організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян. [1] Упровадження Е-уряду зумовлене, з одного боку, всебічними процесами формування інформаційного суспільства, вимогами сучасного суспільного розвитку, з іншого – прагненням більшості держав світу стати найбільш конкурентоспроможними в мінливих умовах економіки, заснованої на знаннях.

Згідно звіту UN E-Government Survey 2018, представленого Організацією Об'єднаних Націй, до топ-10 країн з найвищим індексом розвитку е-врядування належать: Данія (0,915), Австралія (0,9053), Республіка Корея (0,901), Великобританія (0,8999), Швеція (0,8882), Фінляндія (0,8815), Сінгапур (0,8812), Нова Зеландія (0,8806), Франція (0,8790), Японія (0,8783). [2]

Згідно Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» від 05.02.2015 р. та Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні від 01.04.2014 р. «публічні послуги повинні надаватися відповідно до державних стандартів з урахуванням необхідності забезпечення відкритості інформації про послуги, порядок та умови їх надання». Таким чином, кожен офіційний веб-сайт повинен містити відповідні веб-сторінки щодо процедур надання публічних послуг, діяльності ЦНАПів та інших корисних супровідних матеріалів: форми та бланки заяв, текстові та відео інструкції, контактні дані для онлайн та офлайн зв'язку.

На сьогодні в Україні абонентами Інтернет є близько 26 млн. осіб, з яких 29% постійно відвідують сайти органів влади та місцевого самоврядування. Усі центральні органи виконавчої влади мають офіційні веб-сайти. Частка, підключених до мережі Інтернет робочих місць у державних адміністраціях в обласних центрах складає 92%, а в районних 65%. Протягом останніх років у рейтингу розвитку е-урядування, який складається Організацією Об'єднаних Націй, Україна піднялася з 87-го на 62-ге місце. [2]